

עת"א 40139/04/15 - היועץ המשפטי לממשלה נגד חתם ג'עברי, וועדת השחרורים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 40139-04-15 היועץ המשפטי
לממשלה נ' ג'עברי(אסיר) ואח'
לפני
כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
כב' השופטת מיכל ברק נבו

היועץ המשפטי לממשלה

העותר

נגד

המשיבים

1. חתם ג'עברי
2. וועדת השחרורים

נוכחים:

ב"כ העותר עו"ד זנה אווקה

המשיב 1 ובא כוחו עו"ד מחמוד נעאמנה

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. המשיב 1 (להלן: "המשיב") מרצה 4 שנות מאסר בגין ירייה מנשק חם באזור המגורים, פציעה או חבלה זדונית שלא כדין, נשיאת נשק והחזקת סכין נושא ת"פ 21128-09-12 (בימ"ש מחוזי בירושלים) וביום 20.4.15 החליטה המשיבה 2 (להלן: "הוועדה") לשחרר אותו על תנאי בתנאים המפורטים בעמודים 6-7 להחלטתה, לרבות עמידה בתנאי תוכנית רש"א שהוצגה לפני הוועדה ובפנינו.

החלטה זו היא נושא העתירה שבפנינו.

2. העותר טוען בכתב העתירה ובטיעוניו בא-כוחו בפנינו כי שקטה הוועדה כאשר הורתה על שחרורו המוקדם של המשיב למרות המסוכנות הנובעת ממנו כפי שהוכחה בהתנהגותו נושא מאסרו הנוכחי

עמוד 1

ובהרשעותיו הקודמות בעבירות רבות ומגוונות כמתואר בגליון ההרשעות הקודמות שהיה בפני הוועדה ובפנינו.

העותר טוען כי גורמי הטיפול התרשמו שמדובר באסיר חוזר שמודה רק באופן חלקי בביצוע העבירות ומשליך את האחריות לביצוען על גורמים חיצוניים. המשיב זכה לאמון הוועדה כאשר שוחרר על תנאי מ-3 מאסרים קודמים על פי המלצת משטרת ישראל וחזר לעבור עבירות למרות שהבטיח בפני חברי הוועדות שלא יחזור לעבור עבירות, כפי שעולה מפרוטוקולים של דיוני הוועדות שצורפו לכתב העתירה.

העותר טוען כי שגתה הוועדה בהתייחסותה למידעים החסויים של שב"ס ומשטרת ישראל שהוצגו בפניה ובפנינו המלמדים על מסוכנותו של המשיב ועל התנהגותו השלילית לאורך תקופת מאסרו, גם אם לא בזמן האחרון יחסית.

העותר טוען כי אין זה מתפקיד הוועדה להסיק מסקנות לגבי טיב המידע המודיעיני או שיטות הפעולה של משטרת ישראל בהתייחס למידע זה, כפי שעשתה הוועדה בהחלטתה נושא העתירה.

3. ב"כ המשיב תומך בהחלטת הוועדה וטוען כי אין לזקוף לחובת המשיב את שחרורו המוקדמים ממאסרים קודמים שכן אלה באו על פי המלצת משטרת ישראל מבלי שהמשיב עבר הליך טיפולי במהלך כל אחד מהמאסרים הקודמים, להבדיל מהמאסר הנוכחי שבמהלכו השתתף המשיב בהליכים טיפוליים ובקורסים חינוכיים כפי שעולה מהתעודות שהוצגו בפנינו וגורמי רש"א המליצו לשחרר אותו על תנאי בתנאי תוכנית טיפולית שאמורה לאיין את מסוכנותו ולהוכיח את סיכויי שיקומו.

4. עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה מעלה, כי התייחסה ברישא החלטתה למידעים החסויים שהוצגו בפניה ובפנינו.

אף אנו עיינו באותם מידעים של שב"ס ומשטרת ישראל והגענו למסקנה, כי הערכת הוועדה את מהימנות המידעים ואת הרצינות של תוכנם אינה מוצדקת, שכן, גם אם לא ננקטה פעולה בעקבות המידעים אין בכך כדי ללמד על חוסר מהימנותם שכן השיקולים לאי נקיטת פעולות בעקבות מידעים אינם מלמדים בהכרח על חוסר מהימנות של אותם מידעים או על חוסר הרצינות של תוכנם, אלא ישנם שיקולים מודיעיניים המצדיקים צעד זה ועדיפים על תוצאות שיכולות להיגרם כפועל יוצא מנקיטת פעולות כאלה.

כך למשל ידיעות 844, 230, 257, 282, 389 של שב"ס, הן בעלות מהימנות גבוהה יחסית ואילו ידיעות 935 ו-745, שהן האחרונות מבחינת הזמן, בעלות מהימנות נמוכה יחסית.

לא למותר לציין, כי בעקבות ידיעה 282 בוצעה פעולה שאימתה, ולו באופן חלקי, את האמור בידיעה.

5. לאור האמור לעיל יש במידעים החסויים שהוצגו בפני הוועדה ובפנינו כדי להוות נימוק לאי שחרור המוקדם של המשיב, גם בהתחשב בסולחה שנערכה בין משפחתו לבין המשפחה היריבה, כפי שמתוארת בהסכם הסולחה שהוצגה בפני בית המשפט שגזר את דינו של המשיב, בפני הוועדה שהחלטתה היא נושא העתירה ובפנינו, שכן חלקם מאוחרים למועדה של הסולחה.

6. הוועדה קבעה בהחלטתה כי בתקופת המאסר עשה המשיב מעשים לחיוב וניצל את זמנו לשיפור יכולות אישיות.

איננו מתעלמים מקביעה זו, שבאה לביטוי בתעודות שהוצגו בפני הוועדה ובפנינו, אך בכל הקשור להליכים הטיפולים שעבר המשיב במהלך מאסרו עולה מחוות הדעת של גורמי הטיפול בכלא מיום 25.11.14 שאמנם המשיב משתתף בפעולות חינוך שמתקיימות באגף ומועסק כאסיר חולייה, אך לדבריו הוא הורשע בהחזקת נשק שלא בצדק מאחר שהחזיק בנשק לא אמיתי, מודה באופן חלקי בביצוע העבירות ומאשים את אחותו ובעלה במצב שנגרם ושבגינו הורשע.

7. איננו מתעלמים מתוכנית רש"א שבה שחררה הוועדה את העותר על תנאי, אך אין בה כדי להפיג את מסוכנותו של העותר, שבאה לביטוי בהתנהגותו האלימה נושא מאסרו ובעברו הפלילי בעבירות מסוגים שונים שבגין חלק מהן נשא עונשי מאסר, מחלקן שוחרר על תנאי על פי המלצת משטרת ישראל ולאחר שהביע חרטה על התנהגותו באותם מקרים והבטיח שלא לחזור להתנהגותו השלילית.

8. בסיפא החלטתה קבעה הוועדה שהיא נותנת אמון במשיב והבהירה לו שאם חלילה ימעד וישוב לסורו העובדה שנתנה בו אמון תשמש לו לרועץ בכל שלבי ההליך הפלילי.

הבהרה כזו, ניתנה למשיב לפחות פעם אחת כאשר שוחרר על תנאי ממאסרו ביום 30.6.04 כאשר הוועדה קבעה בהחלטתה כדלקמן:

"הוועדה התלבטה רבות, חזרה ושקלה את הנסיבות המיוחדות של המקרה הזה, והגיעה למסקנה לנקוט בצעד חריג במקרה הזה ולתת לאסיר הזדמנות נוספת, כאשר מוזהר מראש, שאם הוא יחזור לכלא או יפר כל תנאי מתנאי השחרור, יוחזר לכלא ולא יזכה לשחרור מוקדם נוסף."

(ראה נספחים ח' לעתירה).

חרף האמור, המשיב לא עמד בהבטחתו שלא לחזור לסורו, ומשכך לא היה כל בסיס לאמון שנתנה הוועדה בהבטחה שהבטיח המשיב בפניה שלא לחזור לבצע עבירות אם ישוחרר על תנאי בתנאי תוכנית רש"א.

9. לאור כל האמור לעיל, החלטת הוועדה נושא העתירה סוטה ממתחם הסבירות ומצדיקה התערבות ערכאה שיפוטית, שכן המשיב לא הוכיח בפני הוועדה במידה המוטלת עליו את היעדר מסוכנותו באם ישוחרר על תנאי, ולו בתנאי תוכנית רש"א, ואת סיכויי השיקום שיש לו מחוץ לבית הסוהר.

10. אנו מקבלים את העתירה ומבטלים את החלטת הוועדה מיום 20.4.15 שהורתה לשחרר את המשיב על תנאי.

ניתן והודע היום י"ד אייר תשע"ה, 03/05/2015 במעמד ב"כ הצדדים והמשיב 1.

מיכל ברק נבו, שופטת

**ד"ר שמואל
בורנשטיין, שופט**

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**